

opusdei.org

Prelát: Obliekať nahých a navštevovať väznených

Prelát Opus Dei uvažuje o dvoch skutkoch materiálneho milosrdenstva, dvoma prejavmi chudoby: núdze toho, kto si nemá čo obliecť, a núdze toho, komu sa nedostáva slobody.

31.03.2016

Zamyslime sa v tomto mesiaci na dvomi skutkami telesného milosrdenstva, dvomi prejavmi

chudoby: núdze toho, kto si nemá čo obliecť, a núdze toho, komu sa nedostáva slobody.

Obliecť nahého neznamená len ochrániť telo pred nepohodou, znamená to tiež pomôcť človekovi, aby si zachoval svoju dôstojnosť. Oblečenie umožňuje každému mužovi a žene vystupovať pred druhými ľuďmi slušne a primerane, a je často odrazom jeho kresťanskej duše.

Keď meditujeme nad Umučením Pána, okamžite nám prichádza na myseľ, že Kristus musí znášať nespravodlivosť ľudí. Nikto, nikto okrem jeho Matky a niekoľkých málo ďalších, mu neprejaví milosrdné gesto v hodine jeho ukrižovania. Aj odev, o ktorý vojaci medzi sebou losovali, z neho strhli. Keď nás Ježiš vyzval, aby sme obliekli nahého, vedel, že ani toto gesto milosrdenstva mu nebude započítané. Kristova nahota na kríži je obrazom

nedostatku milosrdenstva zo strany nás ľudí, mužov a žien, nedostatku našej lásky a bezcitnosti zapríčinennej našimi urážkami a sebeckvom.

Čo neurobili naši predkovia na Golgote, môžeme teraz do istej miery napraviť voči našim bratom my. Aj v bohatých spoločnostiach sú takí, a nie je ich málo, ktorí nemajú dostatok materiálnych prostriedkov na dôstojné oblečenie, alebo na to, aby sa vhodne obliekali. Toto jubileum je ďalšou príležitosťou, ako „otvoriť oči pred biedou sveta“ a objaviť aj v našom okolí ľudí tohto druhu. Existujú, alebo sa môžu iniciovať charitatívne inštitúcie, ktorým je možné rôznymi spôsobmi pomáhať – venovať im náš čas alebo peniaze – a poskytnúť tak dôstojné oblečenie tým, ktorí to potrebujú.

Dnešná spoločnosť urobila z módy akýsi fetiš, ktorý dokáže ľudí aj zotročovať. Pre nás to môže byť

príležitosťou odložiť si nejakú sumu peňazí na skutky milosrdenstva: ušetriť za šaty kupované z rozmaru, lepšie sa starať o vlastné oblečenie a podobne. Pôjdeme príkladom a budeme sa obliekať jednoducho a dôstojne.

K týmto skutkom milosrdenstva patrí aj naša pomoc – s láskou, úctou a trpezlivosťou – tým, ktorí kvôli mylným názorom, alebo zlej formácii znižujú nevhodným oblečením svoju dôstojnosť. Upozorňovať na určité nevhodné alebo pochybné módné trendy je obzvlášť dôležité pri výchove detí rodičmi a pri komunikácii s priateľmi. Každý z nás je synom Božím alebo dcérou Božou a aj spôsob obliekania má vplyv na to, ako je naša dôstojnosť vnímaná. Nech je vidieť, že odev, šaty, pokrývajú telo, ktoré je formované spirituálnou dušou a čaká na vzkriesenie v sláve.

Ďalším zjavným skutkom milosrdenstva je návšteva väznených. Náš pohľad opäť spočívne na Kristovi: Pán zeme bol zajatý v noci pred svojím ukrižovaním. Koľko trpkých hodín musel Ježiš prežiť! Uväznením ho zbavili slobody: čakanie na súd a úplne nespravodlivé a hanebné odsúdenie. Paradoxne, tento Zajatec s veľkým začiatočným písmenom, všetkými opovrhovaní, nás v úplnej slobode oslobodzoval od hriechu a týmto služobným úkonom nepohrdol, pretože je to Syn Boží, brat všetkých ľudí.

Kto je zbavený slobody, musí byť posilňovaný nádejou. Preto pápeži, i pápež František, príležitosti navštevujú väzňov a odovzdávajú im slová útechy, pozývajú ich, aby toto obdobie svojho života využili a otvorili sa Bohu. „Keď Ježiš vstúpi do života človeka – povedal pápež František v jednom väzení v Bolívii – nie je už zakotvený vo svojej

minulosti, ale začína sa pozeráť na prítomnosť iným spôsobom, s inou nádejou. Začína sa pozeráť na seba a svoju skutočnosť inými očami. Nie je už fixovaný na to, čo sa stalo, ale je schopný plakať, vďaka čomu objavuje silu k novému začiatku.“ Navštíviť väzňouv, alebo im pomôcť sa zaradiť do spoločnosti, znamená slúžiť tým, ktorí boli od spoločnosti odlúčení. Akú krásnu prácu môžu vykonať tí, ktorí pracujú, alebo spolupracujú na tejto úlohe! Obzvlášť keď sa starajú o tých, ktorí sú uväznení z náboženských dôvodov, čo je taký častý prípad v dnešných časoch.

Myslíme tiež na tých, ktorí sú väznení nie vo väzniciach kamenných, ale za mrežami iného druhu: majú svoj pôvod v alkohole, pornografii, drogách alebo iných nerestiach, ktoré zotročujú dušu a vrhajú ju do priepasti.

Prinášajme týmto ľuďom našu blízkosť, naše pochopenie a radu, a hlavne našu modlitbu. Pripomínajme im, že Boh nikomu neodoprie svoju pomoc, že žiadne zo svojich detí neopustí. Všetkým ponúka nové príležitosti, vždy, až do poslednej chvíle nášho života.

V tridsiatych rokoch minulého storočia dochádzal v Madride svätý Josemaría príležitostne do jedného väzenia. Bolo tam niekoľko mladých ľudí, uväznených výlučne z politických dôvodov, o ktorých sa duchovne staral. Oblečený v sutane, v časech, keď kňazi boli bežným terčom útokov, pomáhal im v modlitbe a povzbudzoval ich k tomu, aby využívali čas, študovali jazyky, alebo si opakovali katechizmus. Dokonca ich pobádal, aby sa pri tomto praktizovaní lásky nezdráhali si zahrať aj futbal s väzňami opačných, protikresťanských názorov, a aby sa tak z tohto

športového priateľstva vybudoval vzájomný rešpekt. Svätý Josemaría vedel, že väznice, fyzické alebo morálne, sa môžu stať miestom stretnutia s Kristom, miestom hlbokkej konverzie. Preto odporúčal nám, veriacim prelatúry, aby sme pri vykonávaní tejto úlohy nezabúdali na jeho kresťanský a bratský rozmer. Pokiaľ my, kresťania, budeme prinášať na tieto miesta balzam Božieho milosrdenstva, zakúsia mnohí z uväznených skutočné oslobodenie: vedomie, že sú Božími deťmi a teda bezpodmienečne milovaní a súčasne pod ochranou našej Matky, Panny Márie.
